



Mariusz Lubomski to w rodzimej piosence zjawisko osobne. Powiedziano o nim kiedyś: szeroko znany w wąskich kręgach i chyba należy to czytać jako komplement. Zwłaszcza że sam artysta wcale tych kręgów poszerzać nie zamierza.

Od kilku dekad konsekwentnie i zręcznie wymyka się klasyfikującym etykietom. Ani to pop, choć dźwięki przyjazne, a przekaz czytelny. Ani to alternatywa, choć zbyt dużo tu refleksji, by ją udźwignęło rozleniwione, masowe ucho. Istny eklektyzm, w którym blues spotyka się z kabaretem, a funky z bossa novą. Nawet szufladka „piosenka autorska”, w której od zawsze funkcjonuje, jest ciut nietrafiona, zważywszy na to, że autorem śpiewanych przez siebie tekstów nie jest (cóż jednak z tego, skoro włada cudzym słowem niczym własnym, błyskotliwie i autentycznie, co potrafią jedynie najwięksi?). Piosenka aktorska? Może troszeczkę – jego bycie na scenie, charyzma, choreografia (genialna!) mogą nasuwać i takie tropy.

„Piosenki o naturze ludzkiej są zawsze ciekawe” – powiedział w pewnym momencie koncertu artysta. Owszem, ale pod warunkiem, że są inteligentne. I tu tkwi klucz do Lubomskiego. Inteligencja. Nie tylko w tekstach – te, autorstwa Sławomira Wolskiego czy Jana Wołka, są bezsprzecznie znakomite – ale i w umiejętności ich przekazania. Wyśpiewać słowo to nie to samo, co słowo zinterpretować. Lubomski w tej dziedzinie to klasa mistrzowska. Snuje swoje opowieści raz to melancholijnie, raz dowcipnie, zawsze trafnie i prawdziwie, co sprawia, że można, nawet trzeba, mu wierzyć. Wie, o czym śpiewa i co chce przekazać, co przecież normą wśród wykonawców nie jest, choć kilka zacnych przykładów na szczęście w świecie piosenki znaleźć można. I tak jak Włosi mają Conte’a, Francuzi i Belgowie Brela, Amerykanie Waitsa, my mamy Lubomskiego.

Skład:

Mariusz Lubomski – śpiew i gitara

Michał Rybka – instrument klawiszowy

Michał Dykban – gitary

Beniamin Gołasz – realizacja dźwięku



マリウシュ・ルボムスキは、ポーランドの歌の世界において特異な存在である。彼については、狭い範囲で広く知られているとかつて言われたが、これはおそらく賛辞として受け止めるべきであろう。特に彼自身範囲を広げるつもりはないからである。

数十年もの間、一貫して巧みにジャンル・レットルに囚われずにいる。親しみやすいサウンドで、メッセージは明確だが、ポップでもない。怠惰な大衆の耳には重すぎるほど多くの考察が含まれているが、オルタナティブでもない。ブルースとカバレット、ファンクとボサノヴァが融合した真の折衷主義である。以前から使われている「オリジナルソング」の区分でさえ、彼が作詞者でないことを考慮すると、少々的外れかもしれない（だが、一流のアーティストにしかできないような他人の言葉をまるで自分の言葉であるかのように見事に、そして真摯に操るからには、それが何だというのか？）。ステージソングだろうか？もしかすると、彼のステージでの存在感、カリスマ性、そして（天才的な！）振り付けが少しそのような痕跡を示唆しているのかもしれない。

「人間性をテーマにした歌はいつも興味深い」と、あるコンサートで彼は言った。もちろんその通りだが、それは知性に富んでいることが条件だ。そして、ここにルボムスキを理解する鍵がある。それは知性である。紛れもなく素晴らしいスワヴォミル・ヴォルスキやヤン・ヴォウェクの歌詞そのものだけでなく、それらを伝える力にも知性が感じられる。言葉を歌うことと、それを解釈することとは別物である。ルボムスキは、この分野では達人級である。自分の物語を時にメランコリックに、時に機知に富んだ方法で、常に適確かつ誠実に紡ぎ出すからこそ、聴く者は彼を信じるのが可能で、必要さえ感じられる。彼は自分が何を歌い、何を伝えたいのかを熟知している。これは演奏家の間では一般的ではないが、幸いなことに歌の世界では、傑出した例をいくつか見つけることが可能である。イタリアにはコンテ、フランスとベルギーにはブレル、アメリカにはウェイツがいるように、ポーランドにはルボムスキがいる。

メンバー構成：

マリウシュ・ルボムスキ：ボーカル、ギター

ミハウ・リプカ：キーボード

ミハウ・ディクバン：ギター

ベニャミン・ゴワシュ：音響制作